

Susy mistede sin kønne datter i november 2006. Hun blev kun 17 år. Billedet er taget fire dage før hendes død.

Susys datter vidnede mod pædofil og tog sit liv:

SPRANG I DØDEN FRA FEMTE SAL

Præcis hvorfor 17-årige Malene tog sit liv, ved hendes efterladte ikke. Men noget tyder på, at den skrøbelige pige fik et knæk, da hun måtte vidne mod en sexforbryder, som havde forgrebet sig på fire børn og som også havde været efter Malene. Manden truede Malene med at komme og voldtage hende og dræbe hendes mor, hvis hun sladrede.

Mia nåede kun at se sin venindes ben forsvinde ud over kanten på altanen. Det gik så hurtigt. Et øjeblik for havde Malene siddet på hug foran Mia på altanen og klaget over, at hun var dårlig. Mia havde taget fat i Malenes lange mørke hår, hvis hun nu skulle brække sig. Og mens Mia kiggede ind i stuen, hvor otte af deres venner festede, mærkede hun, hvordan Malenes hår gled ud af hendes hænder. Da hun vend-

te hovedet og så tilbage på sin veninde, var hun allerede sprunget.

– Jeg er sikker på, at Malene tog en uovervejede beslutning, og at hun fortrød på vej ned, siger Malenes mor, Susy Knudsen, 44, fra Rødovre. Hun vil aldrig komme sig over sin datters pludselige selvmord. Samme dag havde de to været på shoppetur sammen med Malenes mor. Det var i november, og Malene virkede hverken trist

Mor og datter. Selvom Susy ikke forstår, hvad der fik Malene til at springe i døden, har hun tilgivet hende.

Da Susy har skrevet bogen "Brevet til min datter" om Malene. Du kan læse mere om Malene på hjemmesiden www.englepigen.dk.

Det var her, Malene ramte jorden, og hvor Susy så sin datter i live for sidste gang. Blomsterne og lysene lå der allerede dagen efter.

eller deprimeret. Inden hun tog af sted til fest hos en ven den aften, havde hun taget sin mors hoved mellem sine hænder, kysset hende og glad sagt, at hun elskede hende, at hun ikke ville komme sent hjem, og at hun glædede sig til, at de sammen skulle til Susys afsluttende eksamen i clairvoyance næste morgen. – Hun havde ikke planlagt at tage sit liv den aften. Det giver ingen mening. De problemer, hun havde, var ikke så alvorlige. Måske har hun følt, at hendes liv var for kompliceret, siger Susy, der

arbejder i medicinalindustrien.

Men måske er der en anden forklaring.

Et år inden havde Malene vidnet mod en pædofil, som var anklaget for at have forgrebet sig på fire børn, som Malene ofte passede. Malene havde selv været udsat for hans befangling, og hendes vidneudsagn var med til at dømme manden.

– Malene havde svært ved at glemme den sag. Både fordi hun var så ked af, at de børn, som hun holdt så meget af, havde været ud-

sat for sådanne grimme ting. Men også fordi den pædofile mand, som havde været en ven af børnenes forældre, kun fik 13 måneders fængsel, fortæller Susy.

Også veninden Mia Henriksen kan huske, hvor længe retssagen påvirkede Malene. Manden havde flere gange ringet og truet Malene, mens Mia hørte på det. Han truede med at komme og voldtage hende og han havde sagt, at han ville slå hendes mor ihjel, hvis hun sladrede. Men det afholdt ikke Malene fra at vidne.

– Jeg tror, at det var de overgreb, som ødelagde Malene. Hun var slet ikke interesseret i drenge, kun som venner, forklarer Mia.

Kort før retssagen blev Malene ramt af en spiseforstyrrelse, og en dag var hun kollapsede af afkræftelse på en gåtur ved Degnemosen. Hun slog hovedet i faldet, og siden havde hun lidt af smerter i nakken. Malene skulle MR-scannes på hospitalet i december, og det bekymrede hende meget.

– Men sådan en bekymring kan jo ikke have fået hende til at ønske at dø. Malene havde ingen kæreste, hun var ikke kriminel, og hun tog afstand fra stoffer. Hendes selvmord vil altid være en gåde, siger Susy og forsøger at fange tårerne, som triller ned ad hendes kinder.

Den sidste tåre

Susy blev den skæbnesvangre nat ringet op kl. 5 af en af Malenes venner. Hun forstod først ikke alvoren, da veninden fortalte, at Malene var sprunget ud fra altanen og nu lå på fortovet, for Susy hørte kun, at Malene var i live. Da hun skyndte sig alt, hvad hun kunne, over til adressen, blev hun mødt af en lille gruppe venner, som stod på fortovet rundt om Malene, som lå helt stille. Malene havde talt til dem, men de forstod ikke hendes ord. Hun havde skreget i smerte, men derefter blev hun stille. Susy kom aldrig helt tæt på, for ambulance og politi var ankommet, og falckredderne arbejdede med Malene.

– Jeg stod et par meter fra min pige. Hun lå på siden med ansigtet vendt mod mig. Vores øjne mødtes, og jeg kunne se tårer løbe ned ad

hendes kinder. Åh, jeg ville så gerne holde om hende og fortælle hende, hvor meget jeg elskede hende, men politiet holdt mig væk, fortæller Susy.

Malene havde ikke en chance. Hun var sprunget med hovedet først og blødte voldsomt. Hun døde af hjer-testop i ambulancen på vej til Rigshospitalet.

– Jeg tror, at Susy har ret i, at Malene fortrød på vej ned, siger Malenes barn- domsveninde, Tanja Eriksen, som også gik i folkeskole med Malene.

– Jeg bor tæt på, hvor det skete, og jeg får stadig ondt i maven, hver gang jeg går forbi. Jeg savner hende sådan. Hun var en rigtig god ven. En man altid kunne stole på, altid glad og smilende og meget hjælpsom, fortæller Tanja, som heller ikke kendte til nogen hemmelighed, som kunne have drevet Malene i døden.

På SOSU-skole

Heller ikke bedsteveninden Katja, som Malene havde talt og sms'et med den nat, hun sprang i døden, tror, at veninden havde planlagt sit selvmord. Selvom de to tit havde talt sammen om deres problemer, havde de også lovet hinanden, at de skulle blive gamle og gråhårede sammen.

– Malene var ikke typen som brokkede eller beklagede sig. Jeg tror, at hun skjulte de ting, som gik hende på. Ingen vidste, at hun havde det svært. Jeg forstår ikke, hvad der fik hende til det. Men jeg er sikker på, at det ikke var i en rus, for Malene var imod stoffer. Den nat skrev hun i en sms til mig, at hun elskede mig, og vi lavede sjov med, at vi atter var til fest, fortæller Katja Jensen, som gik på SOSU-skole med Malene.

Malenes mor har i et forsøg på at bearbejde sorgen over tabet af sin eneste datter, skrevet bogen "Brevet til min datter". Det har hjulpet hende at skrive om alle de følelser hun blev ramt af i tiden efter Malenes død, og hun håber at bogen også kan hjælpe andre, som oplever det værste et menneske kan opleve – at miste et barn. ■

Af: Louise Søgaard
Foto: Birger Vogelius

ls@udeoghjemme.dk